

Sara Rattaro: Tiéd az életem - részlet

A folyosón tekintetem Carlóra esett, amennyi maradt belőle. Fejét és kezeit a falnak szorította, mintha saját erejével kellene megtámasztania. Biztos voltam benne, hogy ha azt mondják neki, ő addig áll ott úgy, míg Luce meg nem gyógyul.

Rám szegezte tekintetét, de az arckifejezése semmit nem változott, mintha keresztülnézne rajtam. Megálltam. Látom-e még valaha nevetni? Elszakadtak-e már a szálak, melyek egymáshoz kapcsolnak? Nagyobb-e a valószínűsége, hogy útjaink találkoznak még egymással, mint annak, hogy egy meteorit a Földre csapódik?

Odamentem hozzá.

– Carlo, én...

– Tűnj el az életemből, Viola! Tűnj el, mielőtt megöllek! Csak azért nem teszem, mert az ő élete még a tiédől függ.

– Sajnálom, Carlo, én nem...

Ám ő felemelte a hangját.

– Fogd be a szád, legalább most, egyetlen egyszer! Hagyj békén a hazugságaiddal!

Ellépett a faltól, kinyújtotta egyik karját, majdnem hozzámért, aztán gyorsan visszahúzta. Nagy lélegzetet vett, hevesen fújtatott. Szavakat keresett, mindhiába. Beszélni akart valamiről, amiről nem volt tudomása. Mintha ismeretlen helyen ébredt volna, és nem találná az utat haza.

– Akkor most? Most mit tegyek? – Hangja egészen elvékonyodott.

Nem volt bátorságom válaszolni.

– Elmenjek? Mintha soha nem is léteztetek volna? Ő nem az én lányom, tehát te sem vagy az enyém. Így van? – Összehúzott szemekkel nézett rám, gúnyosan, és folytatta. – Tudod mit? Most hazamegyek, felpakolom a holmimat, és elköltözöm. A fenébe ezzel a húsz évvel, mondjuk, hogy aludtam egy jót. Na, mit szólsz hozzá? Te aztán értesz ehhez. Jó lesz így? Így kell valakit kitörölni, akit az életednél is jobban szeretsz?

Vacogtam a félelemtől. Vissza akartam tartani, de nem tudtam, mit mondjak neki. Vétkes voltam. Legszívesebben feloldódtam volna a semmiben.

Azt szerettem volna.

– Hogy magyarázzam meg, Viola? Hogy miatta tanultam meg szeretni magam, benne gyökeredzem, szobája az otthonom, tudom, mit szeret és mitől irtózik, kivel csókolózkodt először, majdnem belehalt, amikor elmesélte? Hogy a karjaimban esett el, amikor járni tanult? – Az érzelmek torkon ragadták, de a tüdeje erősebb volt, mondta tovább. – Küszködtem a lázával, a tengeribetegségével, behintőporoztam az állát, hogy ne maradjon nyoma a bárányhimlőnek, messziről követtem, amikor először ment egyedül az iskolába, összeszorítottam a szájam, amikor először jött haza könnyek között, mert megcsalták. Tudom, hogy az epertől kiütései lesznek a karján, hogy tornacipőből harminchatos kell neki, de balettcipőből kisebb. Tudom, hogy ki nem állhatja az uborkát, a szagát sem, hogy azt akarja a

hátára tetováltatni: „ahol véget ér a tested, ott kezdődik az enyém”, de hála istennek, fél a tűtől.

Leült, könyökével a térdére támaszkodott, fejét tenyerébe hajtotta, szemeibe könny gyűlt. Én is nagyon félttem, de nem tudtam, hogyan mondjam meg neki.

– Háromszor tanultam meg a római történelmet, és majdnem fejből tudom Dantét, annyiszor vettem át vele. Egész délutánokon keresztül ismételgettem a szorzótáblákat, később esténként a szüzességről és a szexről beszélgettünk. Megpróbáltam elmagyarázni neki, milyenek a férfiak, és közben azt reméltem, azért imádkoztam, hogy soha ne találkozzon velük.

Ajkába harapott, mosolyféle jelent meg az arcán, mint amikor hirtelen valami szépet lát az ember.

– Tudod, hogy Luce szentül meg van győződve arról, hogy görbék a lábai? Ezért nem hord szoknyát. Szerintem gyönyörű lábai vannak, de annál jobb, ha nem szoknyában jár. De lelkiismeret-furdalásom van emiatt. Csak hülye apai önzésből nem mondom meg neki az igazságot, mert félek, hogy másoknak is tetszeni fog, és hogy ő maga is rájön, milyen kihívó és csábító tud lenni, én meg ismerem a férfiakat. Azért hazudok inkább neki, csak hogy megvédjem.

Felállt, az ablakhoz lépett. Hajnalodott, a helyiséget lassan betöltötte a friss világosság és meleg.

– Értesz te egyáltalán valamit is abból, amit mondok, Viola? Erre mit mondasz? Legalább most az egyszer ne hazudj! Nyomorult hülye vagyok, ugye? Nagyon sajnálsz? Ó, hányszor gondolhattad ezt!

Felém fordította a fejét, és úgy folytatta, mintha gyónna.

– Ha nem hagytalak ott, csak őmiatta volt. Azért viseltem el, akárhányszor megcsaltál. És miatta nem bántam meg sohasem.

A számhoz emeltem kezemet, és sírva fakadtam. Könnyeim ujjaimra csorogtak. Először fordult elő, hogy Carlo fel sem rezzent. Nem jött oda hozzám, nem ölelt át, nem vigasztalt. És főleg nem oldotta meg a helyzetet.

– Mit csináljak, Carlo?

– Kerítsd elő azt az embert. Vagy legalább a máját. Ha a tiéd, az sem baj, csak keríts egyet, és add vissza a lányomat.

Fordította: Sztanó László

Néhány nap múlva felhívott. Nem a biztosítója, hanem ő.

– Itthon vagyok, egy baráti házaspár esküvői videóját vágom. Ha kedved van, ugorj fel egy kávéra.

Lehajtottam a fejem, mindkét kezemmel magamhoz szorítottam a telefonkagylót, és arcomba szaladt a vér.

– Rendben, megyek.

– Oké. Én itt lakom a...

– Tudom, hol laksz.

– Honnan?

– Azért kíséreltem meg a motorodat összetörni, hogy megszerezsem a címedet.

Felnevetett. Tökéletesen magam elé tudtam képzelni a fogsorát.

– Akkor megyek – mondtam.

Így kell összetörni egy érzelmet anélkül, hogy a kisujjunktat mozdítanánk. Felhívtam Angelát, hogy aznap nem megyek be a műterembe.

Azt hiszem, abban a pillanatban gyűlölt. Nagy nap volt az számunkra. Elhatároztuk, hogy újra berendezzük a galériát. Azt gondoltuk ki, hogy egy igazi látványfestővel festetjük ki a falakat. Indigókék függönyök lesznek ráfestve és zsalugáterek, a helyiség négy sarkában aranyozott díszszinórok. Angela szerint ez majd felhívja a figyelmet a kiállított művekre.

Elszabadulóban volt a pokol, úgy éreztem, bombát nyeltem.

Csöngettem. Mindent úgy csináltam, mint amikor az ember valami rejtegetnivalója van.

Hihető hazugságot eszeltem ki, a túsarkúmat a kocsi ülése alá dugtam, s csak akkor rúzsoztam ki magam, amikor már leparkoltam. Az előtérnek friss tisztítószert szaga volt. Felmentem a lépcsőn, fent egy félig becsukott ajtót kerestem a tekintetemmel.

Csak farmer volt rajta, kezében zöld pólót szorongatott.

– Gyere be – mosolygott rám.

– Senki nem állít be egy ismeretlenhez üres kézzel!

– Talán egyáltalán nem kellene felmennie egy ismeretlenhez. – Ez egyenes beszéd volt, hogy mit gondol rólam.

Igyekeztem úgy tenni, mintha nem sértődnék halálra, mintha a büszkeségemet teljesen kikapcsolták volna egyéb érzelmeim. Talán azért, mert lelkem mélyén igazat adtam neki. Mit keresek itt, úgy kiöltözve és úgy mosolyogva, mintha nem is én lennék?

Egy sámlira ültem, és a szoba térelválasztó falára könyököltem. Kérdezni kezdett rólam és az életemről. A munkámról beszéltem, Angeláról és arról, hogy kiállítás rendezünk a fotóiból. Carlót egyszer sem említettem. Közben idegesen nevetgéltem. Ő továbbra is nyugodt és csendes maradt.

Nem tudom, hogyan történt. Egyszer csak magával ragadott egy hullám. Háttal nekitámaszkodtam, széles mellkasa akár egy asztallap. Teljesen alámerültem. Kezei csípőmre siklottak, a hullám felkapott, majd a mélybe ejtett. Nyakamon éreztem ajkait, én kábultan csúsztam a vízfenéken. Karjaiba zárt, én az ajkait haraptam, és a nyelvét. Beteltem az illatával, megérintettem a testét, a kezét. A víz ismét előntött, szédülten emelkedtem ki belőle. Csontjaim a nyílt tengerre sodródtak.

Csönd.

Nem nyitottam ki a szemem, hogy ne kelljen nézmem. Azokat a falakat, azt a lepedőt sem. Egyszerűen semmit.

Mintha az imént loptam volna el egy öreg nénike táskáját, és olyan gyorsan futottam volna el a helyszínről, hogy most minden tagom sajtott.

A lepedő sarkát gyürködtem, mintha annak a táskának a füle volna. Kimerültem.

– Tudom, hogy ébren vagy – mondta halkán, miközben felém fordult.

Gyomrom szivaccsá változott.

Kinyitottam a szemem, elmosolyodtam, mintha a lehető legjobban érezném magam. Ő megérintette az ajkamat, és megkérdezte, nem vagyok-e éhes vagy szomjas.

– Kösz, nem.

Megfogtam a csuklóját, hogy megnézzem a karóját. Bár egyetlen percig sem szabadott volna ott lennem, megkönnyebbültem a gondolatra, hogy mindjárt megtudom, hány óra van.

Mennyivel egyszerűbb volt minden, Luce, amikor még nem volt mobiltelefon.

Massimo megcsókolt, s ez olyan volt, mint váratlan meleghullám november közepén.

A hátralévő időt úgy töltöttem, mintha odaszegeztek volna. Igyekeztem elhessegetni a bűntudatot.

Négy napig nem volt hírem felőle. Úgy keringtem a lakásban, mint vadállat a ketrecében. Csak vergődtem a falak között, melyek mintha idegen helyre zártak volna.

Egy percre sem távolodtam el a telefontól.

Minthogy nem hallatott magáról, három nap múlva elsírtam magam Angela előtt. Ő aggódva átölelt, és megpróbálta kihúzni belőlem, hogy mi az, ami ennyire gyötör.

– Mi van veled?

Zokogtam.

– Aggódom érted, Viola. Carlóval van valami? Vagy az anyjával? Nyugodj meg, biztos van valami megoldás.

Nem volt. A megoldásokat néha nem annak nevezik, hanem megemésztendő csöndnek, véget ért bűvöletnek.

Panaszkodva beszéltem róla, ami teljesen legyűrt. Szünet nélkül. Még büszkeségem is cserben hagyott. Alászálló, meleg szélről meséltem, melyet a bőrön érezni, ahogy váratlanul magával ragadott, ahogy nem voltam képes többé szabadulni tőle.

Reggel kilentől este hatig szinte egyfolytában sírtam. Aztán megpróbáltam összeszedni magam, amennyire tőlem telt, a Carlóval való találkozásunkig.

Végre egy közönséges csütörtöki napon, negyed hatkor hangja a fülembé hasított. Mintha túl hideg fagyaltba haraptam volna.

– Hogy vagy? Találkozunk később?

Csak így. Sejtelve sem volt róla, hogy én időközben berozsdásodtam, mint egy vízbe mártott vascső.

Valami igen félét motyogtam. Talán azt akartam, dühösnek vagy közönyösnek halljon, de rájöttem, sem ez, sem az nem voltam. Boldog voltam.

Újra kezdődött. Angela az arcomról olvasott, amikor letettem a telefont, és feléje fordultam.

– Viola, talán jobban végig kellene gondolnod, mit teszel.

– Légy nyugodt, csak játék, csak szex.

Bizonyos hazugságok csak annak azok, aki kimondja őket, mások mindenki számára azok.

Rájöttem, milyen az, amikor elkezdünk valamit, ami már rég nincs az uralmunk alatt. Csak amikor már felfogod a szeretett embernek okozott kárt, akkor válsz áldozattá.

Azon a napon egy jutára festett, vegyes technikájú akril képet adtam el. Egy Velencére hasonlító, vízben álló várost ábrázolt, a nyugalom és a várakozás között lebegő hangulatban. Egy fénynyaláb is volt rajta, mely egy utcából esett a térre, megvilágítva a házak és a paloták homlokzatát.

A gondosan kidolgozott fényhatás, a tömegeket kiemelő fény-árnyék, a víztükörről visszasugárzó fények mélységet adtak a képnek.

Tetszett fényképszerűsége, a kék árnyalatai, a szürkéstől az indigóig, melyet csak a fehér tört meg.

Elbűvölve nézegettem. Egy kistermetű, de nem túl sovány asszony, akinek a szemüvege hatalmassá nagyította a szeméit, hozzám lépett, és azt kérdezte:

– Mit ábrázol?

– Az egyensúlyt.

Ha soha nem találkozom vele, egész életemben kerestem volna.

(Sara Rattaro *Tiéd az életem* – részlet. Fordította Sztanó László)